

www.paradaplesa.si, 8. 4. 2023

Svečani baletni večer plesalk in plesalcev baletne šole Konservatorija za glasbo in balet Maribor. Ni strahu za prihodnost slovenskega baleta!

Claudia Sovre, Maribor

V petek, 17. marca, se je v SNG Maribor ob 18. uri odvil Svečani baletni večer plesalk in plesalcev baletne šole Konservatorija za glasbo in balet Maribor, ki si ga je ogledala Claudia Sovre.

Mariborski konservatorij že nekaj let opazujem z zanimanjem in občudovanjem, saj iz njega prihaja kar nekaj mladih baletnih plesalcev (tudi solistov), ki so kljub dolgotrajnemu in perečemu pomanjkanju pogodb zaradi neupokojevanja uspeli prestopiti vrata ljubljanske Opere in so danes nepogrešljivi v celotnem repertoarju ljubljanskega baleta: **Nina Noč, Filip Jurič, Lara Flegar, Nina Kramberger** in **Aleks Theo Šišernik**. Prepričana sem, da bi bilo njihove število ob spremenjeni kadrovske politiki še višje, saj mariborski konservatorij proizvaja baletne plesalce, ki s svojo pridobljeno odlično baletno in sodobno plesno tehniko ter odrsko in fizično prezenco zlahka vstopajo v profesionalna gledališča doma in po svetu, saj ustrezajo visokim standardom profesionalnega baletnega sveta. V mariborskem baletu seveda najdemo zaposlenih (žal večina honorarno) še več izvrstnih domačih plesalcev, nekateri pozneje prestopijo na pot koreografov, asistentov, baletnih mojstrov in pedagogov, baletni solist **Matjaž Marin** pa se je ob prenehanju aktivne kariere odločil celo za mesto inspicienta, kar mu je matična hiša tudi omogočila. Takšne prerazporeditve toplo pozdravljam, saj so pogoste v baletnih gledališčih po Evropi in svetu, kjer to vzpodbujajo in zainteresirane plesalce celo izobražujejo v dodatnih znanjih.

Diplomantke Akademije za ples: (od leve proti desni) Claudia Sovre, Helena Valerija Krieger in Martina Svetina z direktorico Alma Mater Europaea Barbaro Toplak (desno).

Ko sem se kot prva generacija odločila za dodiplomski študij baleta na Akademiji za ples Alma mater EMC, me je prijetno presenetilo dejstvo, da sta se za študij odločili tudi **Helena Valerija Krieger**, profesorica baleta in vodja oddelka za balet, in **Martina Svetina**, prav tako profesorica baleta, pa čeprav sta obe že pred časom diplomirali in pridobili potrebno stopnjo izobrazbe. Kljub bogatim in dolgoletnim izkušnjam sta želeli nadgraditi svoje baletno znanje v pedagoškem smislu, saj sta si, tako kot jaz, želeli spoznati baletno metodiko Vaganova od 1. do 9. razreda, ki so nam jo na Akademiji predavali baletni strokovnjaki iz priznane plesne akademije v Budimpešti. Seveda smo poleg tega pridobile še vrsto drugih znanj, potrebnih pedagogu današnjega časa, pa vendar je pravilno poučevanje po priznani in preverjeni metodiki po mojem mnenju najbolj bistveno za izgradnjo in ozaveščanje mišic mladega baletnega plesalca ter njihovo transformacijo v 'nenaravno' delovanje, potrebno za usvojitev baletne tehnike, ki sloni na odprtem 'en dehor' principu. Ko pogledaš baletnega plesalca v njegovem nastopu na odru, lahko prepoznaš, kakšen je njegov pedagog in njegovo pedagoško znanje. Malo sem zašla, saj me ta tema izredno zanima. V zvezi s tem nameravam tudi pisati v svoji magistrski tezi, ki pa jo zaradi preobilice dela, ki si ga sama vedno znova nakopljem zaradi svoje profesionalne radovednosti in želje po novih projektih, poučevanju, že skoraj leto dni zapostavljam in odlašam z začetkom pretakanja svojih misli, zamisli in raziskovanj na papir. Bom že enkrat našla pravi čas oziroma si ga vzela, upam, da kmalu!

Mariborski konservatorij me zadnja leta vabi na njihove Božične in Svečane koncerte ob koncu šolskega leta, kar si štejem v posebno čast, poleg tega to izredno pozitivno vpliva na moj 'baletni ego', ki s tem začuti neko priznanje za svojo dolgoletno delo, predanost baletni umetnosti v več smereh. Kot povabljenka sem seveda deležna 'boljših vstopnic' v sprednjem delu parterja, kar mi predstavlja najljubšo pozicijo za ogled baletne predstave, saj omogoča vizijo človeške figure od spodaj navzgor in vizualno podaljša telesne linije, k čemur v baletu stalno stremimo. V Mariboru so vrste v parterju nekoliko dvignjene, kar omogoča dober pogled na oder, četudi se pred tabo usede nek velikan ali dama z visoko počesano pričesko, za katero je pravkar odštela spodobno ceno pri prestižnem frizerju. Vse lepo in prav, da se ljudje uredijo za ogled predstave, ampak v ljubljanskem parterju imam jaz, oseba z dolgimi nogami in kratkim trupom, zaradi tega večkrat težave in se kar naprej nagibam levo ter desno, da lahko sledim dogajanju, in ob tem v sebi tiho preklinjam. Včasih me prime, da bi vzela otroško blazino za pod zadnjico, pa ne verjamem, da bi oseba za menoj to odobraval.

No pa sem spet zašla. Mariborski Svečani koncert se je torej začel z Divertissementom iz Baleta Gusar na glasbo **Adolpha Adama**, koreografijo pa sta po **Mariusu Petipaju** pripravila in priredila dolgoletna pedagoga mariborske srednje baletne šole, **Nikolaj Šilnikov** in **Galina Dmitrijeva**. Odprtje večera sta zaupala dijakinjam 1., 2. in 3. razreda umetniške gimnazije (UMG), ki so zasijale v snežno belih tutujih ter s čistimi klasični pozicijami, izpiljenimi koraki in enotnostjo v zgornjem delu telesa oziroma epaulements že na samem začetku pokazale visoko raven poučevanja na mariborskem konservatoriju. Libreto za ta balet je leta 1885 napisal **Jules–Henri Vernoy de Saint–Georges** po istoimenskem epu v verzih iz leta 1814. Svojo prvo postavitvev na Adamovo glasbo je Gusar doživel leta 1856 v Parizu v koreografiji **Josepha Mazilierja**, v moskovskem gledališču Bolšoj pa je v Petipajevi koreografiji zaživel konec 19. stoletja. Delo velja za eno najbolj impresivnih del klasičnega pripovednega baletnega repertoarja, vendar so ga do sredine 20. stoletja v celoti uprizarjala le redka gledališča v nasprotju z znamenitim pas de deuxom, ki je bil obvezni del programa tako baletnih tekmovanj kot tudi baletnih koncertov. Proti koncu 20. stoletja je Gusar znova našel pot v velika operno-baletna gledališča, kjer še danes bogati repertoar velikih baletnih ansamblov, tako v originalni (ponavadi nekoliko skrajšani) kot v novih koreografskih različicah.

Nika Krstić

Baletnem ansamblu se je v Divertissementu kmalu pridružila prva solistka, **Nika Krstić** (4. letnik UMG, prof. Dmitrijeva), ena od treh diplomantk UMG, s svojim solo nastopom. Sledila je zahtevna variacija tretje Odaliske v izvedbe **Lee Bruči** (3. letnik UMG, prof. Šilnikov), ki je lahkoto odplesala vse tehnične prvine in ob tem pokazala tehnično sigurnost. Kar me fascinira pri delu mariborskih pedagogov, Nikolaja Šilnikova in Galine Dmitrijeve, je, da tudi dijake z neidealnimi prirojenimi telesnimi predispozicijami za balet naučita izvajanja tehničnih prvin klasičnega baleta, da lahko ti izvajajo zahtevne solistične nastope iz klasičnega baletnega repertoarja. Tako Nika kot Lea (brez zamere, dekleti) nimata idealne oblike nog za balet, nimata stopala z visokim 'ristom' (nartom), kar si vse baletne plesalke in plesalci želijo/-mo, pa vendar odlično stojita na 'špicah', stabilno vrtita različne piruete in druge obrate, stojita v 'l'équilibre' (ravnotežju) v različnih velikih baletnih pozah na konicah prstov, obvladata zgornji del telesa ... Telesne predispozicije so seveda zaželene, vendar v Sloveniji (kot tudi marsikje drugje po Evropi in svetu) balet ni tako razširjen in populacija ni tako visoka, da bi v baletne šole lahko prejeli le tiste 'idealne'. Seveda bomo nekomu, ki ima kolke popolnoma zaprte, 'en edans', odsvetovali obiskovanje profesionalne baletne šole, saj dolgoročno to lahko pripelje do poškodb, vendar za 'povprečno' talentirane otroke ni nobenih ovir, da se ne bi razvili v solidnega ali celo odličnega profesionalnega baletnega plesalca. Pod vodstvom baletnega pedagoga, ki poučuje po priznani in preverjeni baletni metodiki, seveda.

David Jakič

David Jakič (3. letnik UMG), visok fant z dolgimi in tankimi okončinami, je korektno odplesal variacijo Lankedema iz *Pas d'esclave*, pokazal izdelana stopala, čistočo klasičnih pozicij rok in nog. Manjka mu sicer še nekaj mišične moči, vendar si ga z nadaljevanjem v tej smeri čez nekaj let z lahkoto predstavljam v vlogi Princa iz enega od velikih klasičnih baletov.

Aleksandar Ternevski in Manca Strmčnik

Pas de deux iz 3. dejanja sta odplesali dvojčici **Klara** in **Manca Strmčnik**, diplomantki UMG, pod vodstvom prof. Dmitrijeve, mentorice letošnjih diplomantk, s partnerjem **Aleksandrom Trenevskim**, nekdanjim gojencem mariborskega konservatorija, ki je diplomiral v lanskem šolskem letu 2021/22 pri prof. Šilnikovu in danes honorarno sodeluje z mariborskim baletnim ansamblom. Vsi trije so pokazali obvladovanje vrhunske baletne tehnike, tako v solističnih nastopih kot v pas de deuxu, kar marsikateremu na novo angažiranemu plesalcu v baletnem ansamblu dela preglavice, če jih tega v času šolanja niso naučili. Pas de deux (ples v dvoje) ima namreč tako kot osnovna baletna tehnika svoje tehnične prvine in pravila, ki jih se jih morata skozi šolanje naučiti tako dekle kot fant. Kakovostna izvedba je namreč odvisna od tehničnega znanja obeh in pa seveda od veliko dela v praksi, skozi katero 'se začutita' in pridobita čarobno medsebojno usklajenost, da vsi veliki dvigi kot tudi parтерна duetna tehnika potekajo gladko in lahko, brez vidnih spodrseljajev. Aleksandra je prof. Šilnikov naučil tudi nekaj moških baletnih 'specialk', nenavadno zavozlanih visokih skokov, zaradi katerih občinstvo večkrat zadrži dih in plesalca kar med nastopom nagradi z glasnim aplavzom, kar se je zgodilo tudi tokrat. Bravo! Divertissementom iz baleta Gusar je na koncu doživel zaslužen bučen aplavz, saj smo bili kot občinstvo priča izredni profesionalni izvedbi prav vseh udeleženi plesalk in plesalcev ne glede na njihovo starost.

Koncert se je nadaljeval brez odmora z drugim delom, v katerem so se predstavili vsi učenci Baletne šole, od plesne pripravnice pa do zadnjega, šestega razreda, po katerem se nekateri odločijo, da bo balet predstavljal njihovo poklicno pot in se udeležijo preizkusa nadarjenosti na Konservatoriju za glasbo in balet v Mariboru ali Ljubljani. Kot ponavadi so profesorji določili skupno temo, po kateri so zasnovali svoje točke. Ta predstavlja nekakšno rdečo nit in skupni imenovalec tega dela Svečanega baletnega večera, katerega naslov se je tokrat glasil *Od cvetka do cveta*. Baletni pedagogi, ki so se podpisali pod cvetne koreografske stvaritve, so: **Blanka Polič**, **Tjaša Stergulec**, Martina Svetina in Helena Valerija Krieger.

Kot glasbene predloge so avtorji izbrali dela različnih skladateljev, ki so barvno in čustveno ustrezala koreografiji posamezne cvetlice. Naj naštejemo točke kar po izvedbenem vrstnem redu: Višnjev cvet/plesna pripravnica 1; Afriška vijolica/plesna pripravnica 1 in 2; Lilija/3. razred BŠ; Turški nagelj/plesna pripravnica 2; Potonika/4. b razred BŠ; Gerbera/plesna pripravnica 3; Divji Žajbelj/2. razred BŠ; Trobentica/1. a in 1. b razred BŠ; Spominčica/1., 2. in 3. razred BŠ; Orhideja/4., 5., in 6. razred. Točk je preveč, da bi se posvetila vsaki posebej, lahko pa povem, da je tudi na nižji stopnji Konservatorija vidno kakovostno delo pedagogov. Otroci iz razreda v razred vidno napredujejo in se razvijajo v baletnem smislu, pridobivajo na tehniki, izboljšujejo svoje telesne predispozicije, mišično ozaveščenost telesa in plesni izraz, kar priča o strokovnem delu baletnega pedagoga, čigar rezultat je pravilen plesni razvoj otrok skozi leta šolanja ob sodobnih pedagoških in psiholoških pristopih sedanjosti.

Češnjo na torti pa sta vsekakor predstavljali zadnji dve koreografiji, Orientalski mak, izvedba: 4. a in 6. a razred BŠ, glasba Hačaturjan, koreografija in priprava: Martina Svetina, in Narcisa, izvedba 5. in 6. b razred BŠ, glasba: Berlioz, koreografija in priprava: Helena Valerija Krieger. Moji sošudentki, Helena in Martina, sta v točkah pokazali attribute svojih gojencev, izpostavili njihove potenciale, ki govorijo o močnih prihodnjih generacijah na srednješolski stopnji mariborskega konservatorija. Hkrati so učenke in učenec pokazali izredno plesnost zgornjega dela telesa, občutek za glasbo ter izraznost kljub težkim tehničnim elementom, ki sta jih koreografiji vsebovali, in nas popeljali na prostrana makova polja in cvetoči vrt, posejan z belimi narcisami.

Sledil je odmor, v katerem sem srečala veliko nasmejanih poznanih obrazov, doživela kar nekaj pozitivnih izmenjav mnenj, kar me vedno spravi v dobro voljo. Starši učencev v predverju Baletne šole so nestrpno čakali svoje manjše in večje otročičke s šopki cvetja v rokah (ki so nekako preživeli vroče prvo dejanje), da so prišli iz zaodrja in se jim pridružili pri ogledu drugega dela predstave. Po količini šopkov, ki sem jih videla v naročjih gledalcev, si težko predstavljam, da je kateri od mariborskih cvetličarn ostala še kakšna osamela cvetlica v vazi, ki ni pristala v rokah mladih baletnih nadobudnežev. Je to morda na kakšen način povezano z naslovom od Cvetka do cveta ali je zgolj izraz ljubezni in ponosa do našega podmladka? Tega ne vem. Gotovo bo držalo kar oboje.

Klara Strmčnik

V drugem delu so nam Mariborčani pripravili še eno baletno poslastico, Divertissement iz baleta Coppelia na glasbo **Lea Delibesa** in po koreografiji Mariusa Petipaja ter **Enrica Checettija**. Balet Coppelia, imenovan tudi Deklica s porcelanastimi očmi, je svojo premiero doživel v Parizu leta 1870 kot posledica padca zanimanja občinstva za t. i. ballet blanc (beli balet), ki je dobil ime po obveznih belih oblačilih nastopajočih baletnih plesalk. Gledalci so si zaželeli živahnejše in bogatejše kostumografije, in ena od prvih takšnih predstav novega obdobja je bila Coppelia. Zgodbo zanjo sta napisala **Charles Nutter** in **Arthur Saint-Leon** po motivih **Hoffmannovega** Peščenega možička. Pripravo in priredbo za Divertissement sta znova prevzela Nikolaj Šilnikov in Galina Dmitrijeva, ki se jima je pridružil še **Vasilij Kuzkin**, član mariborskega baletnega ansambla.

Na mariborskem konservatoriju opažam pozitivno prakso, da kot baletne pedagoge zaposlujejo izkušene baletne plesalce, ki v sebi čutijo željo po predajanju svojega pridobljenega znanja mladim generacijam. Predpostavljam, da je ob tem seveda treba zadostiti strogim uradnim predpisanim standardom ministrstva za šolstvo, vendar – vse se da, če se hoče, o čemer priča mariborski konservatorij. Že na lanskih koncertih sem opazila odlične karakterne koreografije, ki so vsebovale velik spekter raznovrstnih originalnih korakov posameznega plesa (španski, madžarski, mazurka in tarantela), in izvrstno izvedbo dijakov, tako v tehničnem kot v plesnem pogledu. To nam govori o mentorju, ki korake karakternih plesov dobro pozna in jih zna s pravo pedagoško in ustvarjalno žilico postaviti v zanimive koreografije, nekatere vzete iz poznanih baletov (Labodje jezero), druge sestavljene po lastni domišljiji. Takoj sem pogledala v gledališki list, kdo je avtor tega dela, in prebrala poznano ime Vasilij Kuzkin. Mariborski konservatorij je svoj spekter pedagogov tako obogatil še z enim izvrstnim plesalcem z bogato dolgoletno plesno prakso, ki bo učence in dijake lahko strokovno vodil tako v karakternih plesih kot – verjamem – tudi v klasičnem baletu. Gotovo bo lahko priskočil na pomoč tudi v pas de deuxu, saj je splošno poznano dejstvo, da to tehniko ponavadi poučujejo moški baletni plesalci, čeprav je šolanje v tem pogledu enako pomembno za plesalko kot za plesalca. Globlje se ne bom spuščala na to področje, ker bom (spet) predolga.

Klara Strmčnik

Divertissement Coppelie je bil sestavljen na način, da ponudi priložnost vsem baletnim srednješolcem, da pokažejo svoje pridobljeno baletno znanje kar v največji meri. Variacijo Swanhilde iz 1. dejanja je odplesala Manca Strmičnik in nas navdušila s svojo vrhunsko tehniko: visoki skoki ('grand jete'), trije 'pirouette en dehors', čvrsta tehnika na konicah prstov, izdelano stopalo, visoko dvigovanje nog, Manca vsekakor obvlada svoje telo, in upam si trditi, da bi je bil v svojih vrstah vesel vsak profesionalni baletni ansambel, ne samo kot članico baletnega ansambla, temveč tudi kot baletno solistko v določenih vlogah. Ker sta s svojo sestro Klara enojajčni dvojčici, ju težko ločimo, in tukaj se jima uradno zahvaljujem, da sta si omislili različno barvo las: Manca v temnem in Klara v svetlem odtenku, saj bi v nasprotnem primeru imeli ob gledanju njunega plesa, pisanju recenzij in izbiri fotografij resen problem – katera je katera. Dekleti si namreč nista podobni le po zunanosti, temveč tudi v svoji baletni tehniki, izrazu in gibanju nasploh. Tako nas je tudi Klara proti koncu dejanja očarala v izvedbi svoje variacije Swanhilde iz 3. dejanja, njena tehnika je enako čvrsta kot sestrina, prav tako tudi odrska prezenca in očarljivost. Lahko rečem samo – bravo, Galina Dmitrijeva, bravo, dekleti, upam, da dobita pogodbo v enem od profesionalnih baletnih ansamblov že v septembru in nadaljujeta svojo baletno pot strmo navzgor. V variacijah iz baleta Coppelia so se zvrstili še: **Lea Bruči**, **Nika Krstič** in **David Jakič**, ki so svoje delo opravili odlično, kar lahko znova pripišemo njihovi predanosti in izrednemu delu mentorjev, Galine in Nikolaja. Čistost, preciznost, pravilnost izvedbe tehničnih korakov, obvladovanje spodnjega dela telesa v 'en dehors' pogledu in zgornjega v pravih 'epaulements', pravilno in samostojno delo glave, hrbta in ramenskega

obročča, to je najboljša popotnica, ki jo baletni pedagog lahko preda svojim učencem. Ko smo otroci, najstniki, se tega ne zavedamo, smo premladi, kot pedagoga dobimo, kogar dobimo, delamo najboljše, kot pač lahko. Vidimo pa to mi, ki mlade plesalce gledamo od zunaj in opažamo njihovo pridobljeno znanje, ki so jim ga pedagogi skozi dolga leta učenja vcepili v mišični spomin. Tega ne bodo nikoli izgubili. Tudi ko se plesalec poškoduje, pavzira, se balerina odloči za materinstvo, ki za nekaj časa popolnoma spremeni njeno telo, priučeno baletno znanje ostane. Potrebujemo le čas, da telo znova spravimo v pravo kondicijo, in vse notranje vgrajene povezave, potrebne za izvedbo baletnih korakov, se povrnejo. Žal velja enako tudi za narobe naučeno baletno tehniko. Tudi ta se zasidra v mišični spomin in izredno težko jo je odpraviti, plesalec potrebuje pedagoga, ki bo to prepoznal in ga pravilno usmeril, potem pa sledi ogromno vsakodnevnega ozaveščenega dela, da spremeni delovanje svojega telesa v pravo smer. Nepravilna izvedba korakov zaradi nepravilnega delovanja telesa je tudi eden od glavnih vzrokov poškodb pri plesalcih. Pa bom tudi na tem mestu zaključila, ker me bo spet odneslo v drugo smer.

Lea Bruči

V vlogi Swanidlinih prijateljic so se nam predstavila dekleta iz 1. in 3. letnika UMG s precej zahtevno koreografijo na konicah prstov, ki so bila, kot se za baletni ansambel spodobi, prisotna na odru večino dejanja, tako v aktivnih plesnih sekvencah kot tudi v značilnem stanju v baletnih pozah med solističnimi variacijami, kar ni niti malo preprosto, pa čeprav za zunanje opazovalce 'samo stojijo'. Zaustaviti se po aktivnem plesu, ko te pečejo mišice in komaj dihaš zaradi fizičnega napora, je zgodba zase, ki jo poznajo le tisti, ki so jo doživeli – in jaz sem jo. Dekleta so se pokazala

dobro pripravljena, enotna v izvedbi in stilu, razen kakšne manjše napakice, ki jo pripisujem logični tremi pred nastopom na velikem odru pred razprodano dvorano, nimam pripomb. Seveda so med njimi bolj in malo manj talentirane, pa vendar so vse opravile svoje delo korektno in usklajeno, kar lahko dosežejo le z veliko, veliko dela pod strokovnim vodstvom.

Naja Kapun

Moram pa (čeprav nekoliko subjektivno) izpostaviti **Najo Kapun**, dijakinjo 1. letnika UMG, ki se je v dobri polovici leta na KGBL pod vodstvom prof. Šilnikova neverjetno razvila, in verjamem, da je to šele začetek in jo čaka še svetla prihodnost. Najo dobro poznam, saj sem z njo delala okoli tri leta poleg njenega rednega obiskovanja ljubljanskega konservatorija, vse do njenega uspešno opravljenega preizkusa nadarjenosti za sprejem na UMG v Ljubljani in Mariboru. Skozi leta sem z veseljem gledala njen napredek, njeni prvič izvedeni dve pirueti, najprej na polprstih, pozneje na špicah, ko so se nama od veselja obema razlezla usta v širok nasmeh. Je dekle z izredno predanostjo in potencialom, pripravljena trdo delati, ki je vedno natančno poslušala vse moje korekcije in navodila ter jih poskušala ozavestiti. Z otroki, kot je Naja, je pedagogu resnično v veselje delati. Naja je bila na petkovi predstavi koreografsko vedno postavljena v prvo vrsto, na vodilno mesto v ansamblu, dobila pa je tudi možnost odplesati manjši solo, ki ga je kljub svoji mladosti izvedla zrelo in tehnično dovršeno.

Lea Bruči

Žal mi je, da nisem bila prisotna na sobotni predstavi, ko je v večji solo variaciji zamenjala Leo Bruči. Slišala sem, da je bila iz baletnega sveta deležna izjemnih pohval, kar je največja nagrada za Najo kot tudi zame in najino skupno delo. Vesela sem, da nadaljuje svojo pot pod odličnim strokovnim vodstvom in verjamem v njen nadaljnji baletni razvoj. Seveda so bila med plesalkami v ansamblu prisotna tudi druga talentirana dekleta, ki jih poimensko ne poznam, in bodo v prihodnosti z vztrajnim delom svoje znanje gotovo še nadgradila in (upam), tako kot Naja, obogatila enega naših dveh baletnih ansamblov. Vasilij Kuzkin je za dijake sestavil mazurko, poljski narodni ples, katerega glasbeno temo verjetno vsi poznamo, saj se je nekako prebila med 'evergeene' klasične glasbe. Ne bom ponavljala vsega, kar sem o delu Kuzkina že povedala. Koreografijo je sestavil iz originalnih korakov mazurke, stilsko je učence usmeril k vzvišenemu izrazu Poljakov, ki je značilen za ta ples, tako da so nas s svojo izvedbo očarali. Ne smem pozabiti prisrčnega plesa najmlajših iz plesne pripravnice 3, deklic in enega dečka, ki so nas popolnoma prevzeli s svojo milo usklajenostjo in radostnimi obrazi.

Omeniti moram še kostume, za katere mariborski konservatorij vedno tako lepo poskrbi. Učenci BŠ so bili oblečeni v skrbno izbrana oblačila, primerna njihovim točkam, dijaki UMG pa so nastopali v prekrasnih profesionalnih kostumih, okrašenimi z bleščicami, in z raznimi dekoracijami, primernimi stilu posamezne predstave, iz katere naj bi kostum izhajal. Tukaj mariborski konservatorij ne 'špara', in prav je tako, kolikor vem, pa skrbijo za kostume, odpadle kamenčke, 'odšite' trakove in podobno kar mentorice same. Vse za naše gojence, seveda.

Pedagogi Tjaša Stergulec, Blanka Polič, vodja baletne šole Helena Valerija Krieger, Martina Svetina, Galina Dmitrieva in Nikolai Chilnikov (foto: Tiberiu Marta)

Svečani baletni koncert oziroma letna produkcija predstavlja nagrado učencem in dijakom za njihovo delo skozi vse šolsko leto, ki gotovo ni vedno z rožicami poslano, staršem in mentorjem za njihovo vodenje in podporo pri tem ter vodstvu šole kot stebri, ki stoji za celotno produkcijo. Čestitke vsem še enkrat iz srca. Ob takšnem rezultatu, ki sem mu bila priča, me ni strah za prihodnost slovenskega baleta.